

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297236624/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

ste sig her ikke fra sin fordeedlagtigste Side – og en fin Menniskeljen-der, der havde seet min Opførsel i denne Fald, vilde have satt ti mod et, at jeg maatte have en stærk Dosis af Stolthed til Hjælp, om jeg i paakommende Tilfælde skulde handle ligesaaadelt imod min StedFader, som Granaderen mod Turenne. —

Og nu min kjæreste, min arme Broder – Nu maaskee du allerede er paa Veyen til de Ulyksaligheder, som jeg har undflyet – Havde du dog fulgt mig! – Men naar du nu hører min Lykke, da maae du ikke blive fortrydelig derover – Det er, som du veedst ikke min Skyld, at du ey har taget Deel deri – Dog vel mueligt, at jeg endnu, og snart kan hjælpe dig – Imidlertid lev vel, min Broder, lev evig vell! – kluk-klukklukkluk pp – –

Og nu, mine Venner! – – –

Hvormeget Venner havde jeg da vel dengang, min Herr Quæstio-turius? – – Jeg skal svare Dem oprigtig – Om alle de, som vi elske, kan kaldes vore Venner, saa havde jeg dengang omtrænt fem hundrede Millioner, ifald der ellers er saa mange Mennesker paa Jorden – Thi det er tilforladelig et Hoved-Træk i min Character, at jeg fra mine BarnsBeen har havt og endnu har en inderlig en usigelig Tilbøyelighed, at gøre alle de Skabninger, der see ud ligesom jeg, og jeg tør sige alle Skabninger uden Undtagelse, lykkelige og fornøyede – Selv de, hvis Væsen, og Opførsel imod mig gjorde, at jeg til en Tid umuelig kunde lide dem; behøvede kun at trænge til mig, at smile til mig, at trykke mig i Haanden, for at blive mine beste Venner, for at have al min Eyendom, og selv mit Blod til deres Tjeneste – Jeg berører kun dette Træk af min Character, og langt fra ikke for at prale deraf, som af en Dyd – Det er kun en Tilbøyelighed, en Vellyst – maaskee tildeels en naturlig Folge af min Stolthed – Thi denne gjør det nødvendigt at elske sine Velgjørere, og om mueligt, at gjengjælde deres Velgjerninger – men hvormeget smigret det den ikke naar vi kan gjøre dem got, som ikke kan vente det, som intet got har forskyldt af os! – og hvor ulige meer kildres den, naar vi kan gjøre dem lykkelige, som vente det modsatte af os, og som har forskyldt det! – Hvormeget større foler Hjertet sig dog ved at give, end ved at tage! – hvormeget ædlere ved at give got end ved at give Intet! – hvormeget høyere ved at give Got, end ved at give Ont! – Det er vist en Tilbøyelighed, som har sin Belønning i sig selv – Og, hvad dens Kilde og er, saa er det vist, at jeg altid har havt den; at jeg i den Tid jeg taler om folte